

NIET ENKEL 'HISTORISCHE SCHULD'

In Durban heeft Roger van Boxtel, minister voor Grote Steden- en Integratiebeleid, zijn 'diepe spijt' betuigd over de slavernij en de slavenhandel waaraan Nederland heeft mee-gedaan in het verleden. Maar dat is geen excuus om niets te doen, aldus de minister, er zijn structurele maatregelen nodig voor de nazaten van de slaven.

Hij doelde daarmee op maatregelen die racisme bestrijden. Wij juichen dit toe. Echter onze bevolking in de Antillen kan daar geen brood voor kopen.

Curaçao was een groot slavendepot. De nazaten van deze slaven vormen het grootste deel van onze huidige bevolking. Van Boxtel's woorden van spijt en erkenning van het grote onrecht gedaan aan het zwarte ras zijn mede gericht tot onze bevolking. Deze betuiging van wroeging zou gestalte kunnen krijgen indien de Nederlands regering meer dan voorheen bereid zou zijn de Antilliaanse bevolking bij te staan. Het zou Nederland zowel in eigen land als op het wereldtoneel sieren indien zij de Nederlandse Antillen, mede als aflossing van deze historische schuld, op ruimere schaal structureel zou helpen de Antilliaanse economie weer op te bouwen. Nederland moet veel meer dan in het verleden het geval is geweest, faciliterend en voorwaardenscheppend optreden om de Nederlandse bedrijven te stimuleren in de Nederlandse Antillen te investeren en zich aldaar te vestigen. Met meer mogelijkheden voor bijvoorbeeld kredietgarantie en fiscale voordelen. Met meer investeringen in het economisch potentieel van onze eilanden. Met de bloei van onze economie zal de Antillen over enkele jaren over voldoende middelen beschikken om financieel niet meer afhankelijk te zijn van de jaarlijkse ontwikkelingshulp.

In het Statuut van het Koninkrijk wordt gesproken van wederzijdse bijstand. "Steunend op eigen kracht doch met de wil elkander bij te staan" staat er geschreven op het autonomie-monument op Curaçao. De huidige hulp aan ons land heeft de vorm van 'ontwikkelingshulp'. Een jaarlijks bedrag uitgekeerd aan de Antilliaanse overheid en andere instanties voor het uitvoeren van projecten (nu programma-hulp) en hulp in de vorm van technische

bijstand. In het verleden is gebleken dat de baat die de Antillen hebben gehad van deze gelden relatief klein is in verhouding tot de omvang van deze bedragen. In de laatste paar jaar is hierin verbetering gekomen en wordt de ontwikkelingshulp ook daadwerkelijk gebruikt voor hetgeen het is bestemd. Maar de baat blijft onvoldoende om ons land uit de put te helpen. De opvatting dat de ontwikkelingshulp, ofschoon momenteel noodzakelijk, niet de

oplossing biedt voor voldoende economisch herstel, wordt door het merendeel van politici en deskundigen aan beide zijden van de oceaan gedeeld. Nederlandse exportbedrijven die belangen hebben in Noord- en Zuid-Amerika dienen te worden aangemoedigd in de Antillen een vestiging te hebben.

Nederlandse exportbedrijven moeten verder worden aangemoedigd om in de Antillen een vestiging te hebben

Curaçao heeft reeds een gunstige strategische ligging, een unieke haven en uitstekende havenfaciliteiten, een goede infrastructuur en veel internationaal georiënteerde juristen en belastingdeskundigen. Verdere aanmoediging moet op de eerste plaats uit de Antillen zelf komen door het investeringsklimaat nog gunstiger te maken. Maar alleen kunnen zij het niet doen. De Nederlands overheid kan hierin een belangrijke rol spelen.

De economie van de Antillen zal zich dan kunnen herstellen en het Nederlands bedrijfsleven kan daar meer lucratieve zaken doen. Het zal een 'win-win' resultaat opleveren. De recente handelsmissie van minister Jorritsma is een stap in de goede richting. Er moeten meer van zulke missies volgen met het accent op de vestiging van exportbedrijven die kunnen bijdragen de handelsbalans van de Nederlandse Antillen minder afhankelijk te maken van de olie-industrie en het toerisme. Een ander positief bericht is dat het ministerie van Economische Zaken een aantal onderdelen van het Nederlandse financieel instrumentarium zal openstellen voor Antilliaanse bedrijven.

Momenteel maken de Antillen, in het bijzonder Curaçao, moeilijke tijden mee. Maar dit was niet altijd zo. De periode van de 2de wereldoorlog en de decennia daarna waren bloeitijden voor

Curaçao. Toen had Curaçao de middelen om Nederland te helpen. De overstromingsramp in Nederland van 1953 ligt nog vers in mijn geheugen. De Antilliaanse overheid en de gehele Antilliaanse samenleving hebben ruimhartig bijgedragen aan de hulp voor de getroffen. Ik was een jonge ambtenaar bij de dienst van het Kadaster op Curaçao. Ik heb toen een maand salaris afgestaan voor de slachtoffers van de ramp in Nederland (het werd over een periode van 12 maanden afgetrokken van mijn salaris). Samen met mij heeft een groot deel van de ambtenaren aldaar dit offer gemaakt. Ook het Antilliaanse bedrijfsleven van toen was zeer gul met bijdragen. Indien de Nederlandse samenleving nu verhoudingsgewijs hetzelfde zou doen voor de Antillen waren wij meteen voor een belangrijk deel uit onze zorgen. Het geven van meer geld is echter niet de oplossing. De Nederlandse Antillen moeten niet eeuwig afhankelijk blijven van giften van Nederland. De Antillen moeten partner in zaken worden van Nederland. De vestiging van bedrijven kan ons helpen weer op eigen benen te staan. Bedrijven en in het bijzonder exportbedrijven van hoogwaardige producten, toerisme, e-commerce, overslag, vrije zonebedrijven, financiële dienstverlening etc .

Voor een verbetering van het welvaart- en welzijnsspeel van de Antilliaanse bevolking komt er natuurlijk meer bij kijken dan enkel bedrijfsvestigingen. Praktisch alle sectoren van de samenleving behoeven verbetering, in het bijzonder het onderwijs. Maar daarvoor is geld nodig. Geld dat wij zelf moeten verdienen uit de expansie van onze economie. Anders zullen de Nederlandse Antillen afhankelijk blijven van Nederland.

Jacques Hermelijn

WAT VERANDERT ER MET DE INTREDE VAN HET NIEUWE PASPOORT

In OCaN-info nummer 3, 1e jaargang is er een uitvoerig artikel gewijd aan de nieuwe generatie paspoort dat per 2 april 2001 ingevoerd zou worden.

Dit voorjaar heeft de minister voor Grote Steden- en Integratiebeleid besloten de invoeringsdatum van het nieuwe paspoort vast te stellen op 1 oktober 2001.

In dit artikel komen aan de orde de wijzigingen waarmee de aanvrager met de komst van het nieuwe reisdocument vanaf 1 oktober a.s. te maken krijgt.

Full-face pasfoto

Het nieuwe paspoort wordt om beveiligingsredenen op een centrale locatie in Nederland aangemaakt en voorzien van persoonsgegevens. Deze nieuwe procedure geldt ook voor de aanvragers van nieuwe paspoorten op Aruba en de Nederlandse Antillen. Vanaf 1 oktober 2001 kan men volstaan met één recente pasfoto van goede kwaliteit. De foto moet recht van voren zijn genomen (full-face), dus niet van opzij, tegen een lichte, egale achtergrond. Ook voor bijschrijvingen van kinderen in het nieuwe paspoort geldt voor de pasfoto dezelfde criteria.

Vanwege de eisen kunnen pasfoto's het beste worden gemaakt door een vakfotograaf.

Kinderen

Vanaf hun geboorte kunnen kinderen een eigen paspoort hebben. Voor het aanvragen van een paspoort voor kinderen tot achttien moeten beide ouders (schriftelijke of persoonlijke) toestemming geven.

Kinderen tot zestien jaar kunnen echter ook worden bijgeschreven in het paspoort van één of beide ouders of de voogd.

Er zijn twee soorten bijschrijvingen van kinderen: de gelijktijdige bijschrijving bij de aanvraag van het paspoort en de bijschrijving achteraf in een reeds uitgereikt reisdocument. Voor het bijschrijven wordt vanaf 1 oktober niet alleen de naam van het bijgeschreven kind in het paspoort van de ouders vermeld, maar er komt ook een pasfoto (recht van voren) bij. Daardoor kan de identiteit van het kind beter worden gecontroleerd. Voor de identiteitsvaststelling moet het kind bij de aanvraag aanwezig zijn.

Ook een bijschrijving wordt voorzien van een datum van uitgifte. Een bijschrijving is nooit langer geldig dan het paspoort waarin de bijschrijving is opgenomen. Ook de bijschrijving geschiedt op een centraal punt aangezien het paspoort daar voorzien wordt van deze persoonsgegevens. In het nieuwe paspoort kunnen geen wijzigingen

worden aangebracht anders dan bijschrijvingen.

Afhandelingsduur en spoedprocedure

Een paspoort is vijf jaar geldig. Tussen het aanvragen en uitreken van het paspoort geldt een wachttijd van ongeveer een week. Zowel voor het paspoort als voor de bijschrijving is een spoedprocedure mogelijk. Aan een spoedbehandeling zijn extra kosten verbonden evenals voor elke bijschrijving. Het reisdocument kan dan als regel de eerstvolgende werkdag worden opgehaald.

Slot

Het is van belang om een paspoort tijdig aan te vragen. In verband met de nieuwe procedure worden in de eerste week van oktober wel aanvragen in behandeling genomen, maar geen reisdocumenten verstrekt.

Robert van der Hansz

UITWISSELING PERSOONSGEGEVENS TUSSEN NEDERLAND, DE NEDERLANDSE ANTILLEN EN ARUBA

De Nederlandse regering heeft op 8 januari 1999 een bestuursakkoord gesloten met de autoriteiten van de Nederlandse Antillen en Aruba inzake de uitwisseling van persoonsgegevens tussen de bevolkingsadministraties van het Koninkrijk. Het bestuursakkoord strekt ertoe de elektronische uitwisseling van persoonsgegevens tussen de landen van het Koninkrijk vorm te geven. Volgens een circulaire van het ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties wordt dit gedaan ter wille van de bevordering van de kwaliteit van in de basisadministratie opgenomen persoonsgegevens en ter voorkoming van zogenoemde dubbele inschrijving in de verschillende basisadministraties.

Wijziging van Wet GBA

Deze nieuwe regelgeving is inmiddels van kracht. Vanaf 1 september jl. is de uitwisseling van persoonsgegevens tussen de gemeentelijke basisadministraties in Nederland via de diverse gemeentelijke basisadministraties (GBA) en de bevolkingsadministraties in de Nederlandse Antillen en Aruba (PIVA) structureel en geautomatiseerd. Om deze gegevensuitwisseling mogelijk te maken is de GBA wet- en regelgeving aangepast. De bepalingen met betrekking tot de gegevensuitwisseling met de Nederlandse Antillen en Aruba zijn opgenomen in de wet en hebben geleid tot een wijziging van de Wet GBA. Het uitgangspunt van de gegevensuitwisseling tussen de landen van het Koninkrijk is een eenduidige registratie van burgers, waarbij iemand niet tegelijkertijd in meerdere bevolkingsadministraties ingeschreven kan staan.

Vestigingsregister

Op basis van de gewijzigde Wet GBA worden de gegevens van een persoon, komende van de Nederlandse Antillen of Aruba, die zich wil inschrijven in de GBA bij de aangifte van zijn vertrek op de Antillen of Aruba om zich in Nederland te gaan vestigen, opgenomen in het daartoe bestemde onderdeel van het Vestigingsregister. Deze Vestigingsregisters bevinden zich zowel in Nederland als op de Nederlandse Antillen en Aruba. Indien een

persoon zich wil vestigen in een gedeelte van het Koninkrijk zal hij moeten beschikken over een verhuisbericht. Door middel van zo'n verhuisbericht kan een gemeente of een eilandgebied achterhalen of de desbetreffende persoon uitgeschreven staat van de laatste vestigingsplaats binnen het Koninkrijk. Omdat de Vestigingsregisters vrij (elektronische) berichten met elkaar kunnen uitwisselen, zijn deze in staat gesteld via de wet om af- en aanmeldingsprocedures af te handelen. Vervolgens wordt de verhuizer in de gemeente GBA of PIVA geregistreerd in dat onderdeel van het Koninkrijk als zijn/haar verblijfplaats.

A-nummer

De Wet GBA schrijft voor dat bij de inschrijving in de GBA van een persoon komende uit de Nederlandse Antillen of Aruba, het A-nummer dient te worden ontleend aan een mededeling daaromtrent van de verantwoordelijke voor de verwerking van dit gegeven in de PIVA. De PIVA A-nummers in de Nederlandse Antillen en Aruba worden op dezelfde wijze en uit hetzelfde systeem als de A-nummers in de GBA, door de minister van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties beschikbaar gesteld. Bij de eerste verhuizing van een persoon komende uit de Nederlandse Antillen of Aruba dient dit nummer dan ook te worden opgenomen in de GBA. Omgekeerd dient bij de eerste verhuizing van een persoon komende uit Nederland, in de

Nederlandse Antillen en Aruba het A-nummer uit de GBA te worden overgenomen in PIVA. Bij alle volgende verhuizingen van de betrokken persoon tussen Nederland, de Nederlandse Antillen en Aruba, is altijd sprake van hervestiging binnen het Koninkrijk en beschikt betrokkene dus zowel in de GBA als in de PIVA over hetzelfde nummer. Om technische en juridische redenen is het niet mogelijk om het PIVA-systeem van de Nederlandse Antillen en Aruba

direct op het GBA-netwerk aan te sluiten. Mede hier door verloopt het berichtverkeer tussen gemeenten en de eilandgebieden via de Vestigingsregisters. Het Vestigingsregister is voor de taken rond de coördinatie en het beheer van de gegevensuitwisseling en berichtenverkeer apart geautoriseerd als GBA-afnemer.

Artwell Cain

Bron: *Staatscourant* 30 augustus 2001, nr.167.

BRIGIDA MEYER - CRATZ, VOORVECHTSTER VAN ONZE OUDEREN GEMEENSCHAP IN NEDERLAND

"Ouder worden, bira grandi, zeker hier in Nederland, hoeft niet te betekenen dat je niets te bieden hebt in het leven, integendeel".

Dit zegt Meyer. Zij kan het wel weten. Zij is een duizendpoot, zo blijkt uit de vele activiteiten die zij doet. Om maar een paar te noemen: naast haar functies van Lid van de Raad van Advies van de woningbouwvereniging Nieuw Amsterdam en lid van de Raad van Commissarissen van de woningbouw Patrimonium is zij reeds geruime tijd bestuurslid van Novib. Haar activiteiten, zeker wanneer je gevraagd dan wel voorgedragen wordt, zeggen veel over haar kwaliteiten en haar brede belangstelling en commitment. Wat dit nog meer over Meyer zegt is dat we te maken hebben met een vrouw met een zeer bezette agenda die de tijd neemt om haar zaken goed voor te bereiden om op een goed niveau te kunnen partici-

peren.

Zij gelooft dat Antilliaanse en Arubaanse ouderen meer kunnen dan wat wij tot nu toe zien. Zij zet zich mede daarom in voor het voeren van overleg met derden (overheid, adviesorganen) en de bevordering van een grotere betrokkenheid van Antilliaanse, Arubaanse ouderen bij het creëren van het ouderenbeleid. Dit doet zij als voorzitter van de Seniorenraad OCaN en als voorzitter van de Ronde Tafel Overleg Medelanders (RTOM), een overleg dat zich o.a. ten doel stelt het bevorderen van een grote betrokkenheid van autochtone en allochtone ouderen en hun organisaties bij het ouderenbeleid. Het bijzondere aan dit overleg is de bundeling van krachten van verschillende groeperingen van ouderen, wit en zwart, die kennis en ervaring met elkaar delen en waardoor haar functie als gesprekspartner voor politici en beleidsmakers wordt

Brigida Meyer-Cratz.

versterkt. Kwesties als langer kunnen verblijven in het land van herkomst met een uitkering, wonen, gezondheidszorg, pensioen (aow-gat) en dergelijke zijn issues die vooral onze ouderen regarderen, aldus Meyer. Oud laat zich tegenwoordig niet makkelijk definiëren. Het is maar net vanuit welk perspectief je het bekijkt. Wanneer je kijkt naar de arbeidsmarkt dan valt op dat je er bij hoort wanneer je jong, blank, man en gezond bent, zo stelt Meyer.

Er is hier in de loop der tijd wel het e.e.a aan veranderd, er zijn steeds meer vrouwen gaan participeren in het arbeidsbestel. Maar als je niet in het arbeidsproces zit, om wat voor reden dan ook, dan val je erbuiten. De leeftijd waarop dit gebeurt is steeds jonger geworden. Er zijn mechanismen waardoor je uitgespuugd wordt. En dan is het zaak dat,

constateert Meyer. Zij hebben een geheel ander emancipatieproces dan de Nederlandse oudere. In de gegeven politieke situatie gaat de aandacht sterk uit naar de jongeren. Dit geldt niet voor de Antilliaanse en Arubaanse ouderen. Meer dan alleen de participatie aan het arbeidsproces, andere activiteiten in de samenleving en het hebben van voorzienin-

Een onderzoek dat OCaN laat verrichten zal zicht moeten geven over de positie van onze ouderen.

wil je je kwaliteit van leven toch hoog houden of zelfs verder ontwikkelen dan zal er gewerkt moeten worden aan voorzieningen. De keuzes om de voorzieningen beschikbaar te stellen of te ontwikkelen, daar is de werkgever niet op gericht of althans heel weinig. Er zijn veel bewegingen hier in Nederland waaronder bij de Nederlandse ouderenbonden die hun leden er bij betrekken en die proberen zoveel mogelijke voorzieningen te krijgen. Hierbij moet niet alleen gedacht worden aan woning en zorg maar ook op het terrein van onderwijs en pensioen. Dit zijn ook issues voor onze ouderen maar je ziet dat in deze ontwikkelingen de ouderen uit minderheids-groepen achterblijven, zo stelt Meyer. "Onze mensen zijn vaak geen lid van een bond en zijn verder op geen enkele andere wijze georganiseerd",

gen is er ook nog de functie van de oudere in het gezinsstelsel. Haar eigen ouders leven nog en zij zijn voor haar een voorbeeld van hoe het is om waardig oud te worden, in hun eigen huis met kinderen, kleinkinderen om hen heen. Oud-zijn is dan nog omgeven met gezag en waardigheid en de kinderen doen en bedenken alles om hen tot het laatste toe die waardigheid te laten behouden. Wat vooral ook geldt is dat zij nog iets te vertellen hebben, ze hebben gezag. Toch ziet Meyer dat er een verschuiving plaatsvindt, en dat is over de hele wereld het geval, dat het wij gevoel waarbij oud en jong ieder hun eigen functie en plek hadden, minder wordt. Zij is van mening dat onze activiteiten hier in Nederland erop gericht zouden moeten zijn om aan die waardigheid en respect aandacht te geven.

Wij zouden onze kinderen ook kunnen verrijken door dingen te bedenken waarbij zij, onze jongeren hier, met de kennis die ze in deze samenleving hebben opgedaan, ook dingen kunnen doen voor de ouderen. Dit is ook een levensweg, zo meent Meyer.

Meyer vindt dat er te weinig leiders zijn die het voor de ouderen opneemt, die de aandacht zo weten te formuleren in plannen en in keuzes. Daar moet je voor willen kiezen. Reden voor haar om, als lid van de Seniorenraad OCaN, aandacht te vragen voor de Antilliaanse en Arubaanse ouderen in het bijzonder. Het ouderenbeleid moet weer op de politieke agenda, vindt Meyer.

Een onderzoek dat OCaN laat verrichten zal zicht moeten geven op de positie van Antilliaanse en Arubaanse ouderen maar ook over hoe zij zelf hun leven willen inrichten, aldus Meyer. Hiermee stimuleer je mensen om zelf met plannen te komen en ben je in feite bezig met een zogenaamde microcommunity development. De kracht zit dan niet alleen in het indienen van een plan maar vooral in het hebben van draagvlak ervoor. Het ontwikkelen van dit draagvlak is een van de moeilijkste dingen binnen de Antilliaanse en Arubaanse gemeenschap, zo vindt Meyer. Dit wordt de uitdaging voor de Seniorenraad OCaN de komende tijd.

Jenny Pourier

GROTE FEEDBACK BIJENKOMST VAN DE ADVIESCOMMISSIE ANTILLIAANS MEDEBURGERSCHAP IN NEDERLAND

Jacques Veeris, voorzitter van de Adviescommissie Antilliaans Medeburgerschap in Nederland.

Zaterdag 29 september jl. hield de Adviescommissie Antilliaans Medeburgerschap in Nederland haar Enkuentro Grandi di Fitbèk (Grote Feedback Bijeenkomst) in de AHOY-zalen te Rotterdam. De adviescommissie heeft tot taak de regering te adviseren inzake een effectievere aanpak van de criminaliteit onder Antillianen in Nederland. De verrassend grote opkomst (450 deelnemers) en de zeer geëngageerde en positieve sfeer die tijdens de gehele conferentie heerste, was een duidelijke manifestatie van de ernst waarmee men de problematiek ervaart en de groeiende bereidheid van de Antilliaanse gemeenschap om actief betrokken te zijn bij de inspanningen tot voorkomen en bestrijden van de criminaliteit in eigen gelederen. Voor de Enkuentro Grandi in AHOY zijn alle deelnemers aan de 50 enkuentro's (hoorzittingen), gehouden in een groot aantal steden in Nederland, uitgenodigd. Een totaal van minstens 3000 Antillianen woonachtig in Nederland is via deze 'ontmoetingen' en ook via radio 'call ins' bereikt. In elke enkuentro konden de aanwezigen aan de hand van een viertal vragen, vanuit hun

beleving en ervaring, hun mening en suggesties geven over oorzaken en aanpak van het probleem. Op de Enkuentro Grandi van 29 september jl. werden de voorlopige bevindingen en de oplossingsrichting die de adviescommissie uit de brede inventarisatie onder de Antilliaanse bevolking heeft gedestilleerd, aan alle aanwezigen 'teruggekoppeld'. Gevraagd werd of men zich konden vinden in de vertaalslag die de adviescommissie aan het maken is naar conclusies en aanbevelingen voor haar advies inzake de aanpak van de criminaliteit onder Antillianen in Nederland. Uit de vele reacties tijdens de workshops rond de diverse onderdelen van het advies in wording kan worden opgemaakt, dat de commissie op een breed draagvlak kan rekenen voor haar aanpak en oplossingsrichting. De uiteindelijke definitieve conclusies en concrete aanbevelingen zullen in het rapport van de adviescommissie in de komende weken worden uitgewerkt en op 5 november a.s. officieel worden aangeboden aan de staatssecretaris van Justitie, mevrouw Kalsbeek, en de minister voor Grote Steden- en Integratiebeleid, de heer Van Boxtel.

SLAVERNIJ, EXCUSES EN COMPENSATIE

Roger van Boxtel, minister voor Grote Steden- en Integratiebeleid, heeft het druk de laatste tijd. Hij is constant in de weer, in diverse landen (Zuid-Afrika, Suriname, Nederland enz.) om namens de Nederlandse regering verontschuldigingen voor de slavernij en de slavenhandel uit te spreken. Uitdrukkingen zoals "diep remorse" (diepe spijt) die hij gebezigd heeft tijdens de Verenigde Naties conferentie in Durban, Zuid-Afrika maken bij velen indruk. Het heeft althans geleid tot een aantal stukken en "sound bites" in de Nederlandse media. Met veel nadruk op de polemiek van het soort "welles nietes" tussen diegenen die vinden dat excuses en compensatie aan de orde zijn en anderen die vinden dat dit allemaal flauwekul is.

Maar heeft de diepe spijt van Van Boxtel indruk gemaakt op de nazaten van slaven hier in Nederland? Wie zit op de excuses van de Nederlandse regering te wachten? Hoe staan deze excuses in relatie tot de sociaal economische ontwikkelingen op de Antillen en

*Hoe je het wendt of keert,
slavernij was en is inderdaad een
misdad tegen de menselijkheid.*

Suriname? Gaan wij niet over tot de orde van de dag na de onthulling volgend jaar van het Nationaal Monument Slavernijverleden in Amsterdam? Wie heeft belang bij de komst van zo'n monument?

Ik kan mij voorstellen dat velen in de Verenigde Staten het hebben over herstelbetaling. Men is daar breed en diep bezig met de betekenis van slavernij, de gevolgen ervan en hoe het verder moet. In Nederland zijn wij nog niet zo ver. Hier lopen wij met dergelijke zaken altijd achter. In Nederland ligt de nadruk vooral op de onthulling van het monument en de oprichting van

een onderzoeksinstituut. Een soort hedendaagse versie van spiegeltjes en kraaltjes. Men zit nog steeds in de fase van 'een kinderhand is gauw gevuld'. De discussie in Nederland wordt grotendeels gekleurd door de relativering van de geschiedenis die vasthoudt aan het geringe aandeel van Nederland aan de slavenhandel en de slavernij. Volgens sommigen heeft Nederland slechts deelgenomen in vijf procent van de slavenhandel. Dus het was niet zo erg. Het geeft geen pas om te praten over de trauma's die overgebleven zijn uit de lange periode van slavernij in Suriname en de Antillen.

Het kan niet duidelijker gezegd worden dat Nederland tot over haar oren in de handel en de praktijken van slavernij stond vanaf de 17e eeuw tot ongeveer 1863, bij de afschaffing van haar aandeel in de slavernij. Dat was 30 jaar na de Engelsen. De Engelsen hadden ook hun eigen zienswijze op de slavernijpraktijken van de Nederlanders in het Caribische gebied. In de periode van Slavernij werden onwillige slaven in de Engelse invloedsgebieden vaak gedreigd verkocht te worden aan de Nederlanders. Dit was bedoeld om deze slaven tot de orde te dwingen. In mijn regio (St Vincent) zeiden de oude mensen vaak "if you don't behave we will send you to Bonaire". Bonaire had de reputatie een plaats te zijn waar slaven behoorlijk gefolterd werden. Mede hierdoor is het soms knap moeilijk om de geschiedschrijving over het Nederlandse aandeel in de slavenhandel en slavernij serieus te nemen. In Durban heeft de Europese Unie zich tegenover de Afrikaanse landen verplicht tot extra financiële inspanning in verband met het slavenverleden. Dit noemen zij geen herstelbetaling. Enigszins heeft de Europese Unie gelijk. Vele van de Afrikaanse landen hebben net als de Europese landen boter op hun hoofd. Want zij hebben vrijwillig of gedwongen meegedaan aan de slavenhandel. Belachelijk genoeg heb je anno 2001 nog slavernij in een aantal van die Afrikaanse landen. Natuurlijk heeft de slavenhandel en slavernij

Afrika ontwricht en beroofd van sommige van haar beste zonen en dochters. Maar het zijn degenen die de "middle passage" en vervolgens de plantages overleefd hebben, die het hardst om excuses en compensatie dienen te roepen. In ieder geval blijft het hedendaags racisme tegen de nazaten van slaven een erfgoed van de slavernij.

Ik kan mij voorstellen dat zwarten en anderen in Noord- en Zuid-Amerika en het Caribische gebied zich sterk gaan maken voor excuses en compensatie. Hun voorouders en in mindere mate zij zelf hebben de wrange gevolgen van slavernij aan den lijve ervaren. De beperkingen die destijds golden ten opzichte van het hebben van eigendom en het leren lezen en schrijven hebben vandaag de dag een zekere uitwerking op de nazaten van de slaven. In een poging de excuses en compensatie dans te ontspringen, verliet de VS-delegatie vroegtijdig de VN-conferentie in Durban. Dat is zeker niet het einde van het verhaal. De zwarten en anderen in de VS zullen volharden in hun eisen voor excuses en compensatie.

Het feit dat Colin Powell – een zwarte Amerikaan – de minister van Buitenlandse Zaken in de VS is, maakt de zaak alleen maar interessanter.

Hier in Nederland, in Suriname en op de Antillen schijnen de krachten voorlopig op andere prioriteiten te zijn gefocust. In Suriname staat wel een monument van Kwakoe, een slaaf die zijn ketenen verbreekt. Op de Antillen is er ook Tula, een slaaf die in opstand kwam tegen slavernij. Dat lijken mij daden van zelfhulp.

Hoe je het wend of keert, slavernij was en is inderdaad een misdaad tegen de menselijkheid. Dit vereist onderzoek, geschiedschrijving en genoegdoening aan de slachtoffers van slavernij. Persoonlijk zit ik niet op excuses noch compensatie te wachten. Waar ik voor pleit is een rechtvaardige en menswaardige behandeling, voldoende ruimte en een eerlijke kans in de samenleving voor de nazaten van slaven om hun ambities te realiseren.

Artwell Cain

EMOTIES

Het begon met een uitzending op 2 augustus van het tv-programma De kern van de zaak waarin het CDA-kamerlid Van de Camp onder meer zei om jongeren die uit de Antillen komen, een halfjaar verplicht in een internaat te plaatsen.

In De Volkskrant stond in de editie van 3 augustus een artikel waarin Van de Camp het "spuugzat" zou zijn dat een aantal jongeren kort na aankomst uit de Antillen verkeerd wordt "ingeburgerd" door obscure figuren die de jongelui kennelijk op het boevenpad zouden begeleiden.

Enkele dagen later verschijnt in het dagblad Trouw een reactie van Roy Pieters, voorzitter van het OCaN (het landelijk overlegorgaan voor Caribische Nederlanders). Pieters wees nuchter, zakelijk en terecht op de vaagheid en ongenueanceerdheid van de uitspraken van Van de Camp. Pieters ging verder en zei dat een kampgedachte niet in een rechtstaat past, vooral wanneer onderscheid zou worden gemaakt tussen Nederlander en Nederlander. In dat licht zag Pieters de uitspraken van Van de Camp dan ook als een vermenging van feiten, vaagheden en inherent racisme.

En op dat laatste punt ging, zoals was te verwachten, Van de Camp in het defensief. In Trouw van 7 augustus noemde hij de opmerkingen van Pieters "onterecht en emotioneel". Inmiddels zijn allochtonen er aan gewend geraakt dat zelfs als de feiten het tegendeel bewijzen, men doorgaans wil beweren dat kwetsende en denigrerende opmerkingen jegens allochtonen absoluut niet racistisch zijn. En het gebruikelijke tegenoffensief is gebaseerd op de algemeen aanvaarde opvatting dat Antillianen meestal te emotioneel reageren.

Pieters heeft absoluut niet emotioneel gereageerd. Door erop te wijzen dat in een verkiezingsjaar men gespierde taal moet spreken die de sluimerende groep die Janmaat en zijn Centrum-partij aanhing over de streep moet halen om toch alsjeblieft te stemmen op een redelijk alternatief. Wij hebben dat fenomeen tijdens de laatstgehouden kamerverkiezingen reeds gezien. Indertijd was het de voorman van een andere grote landelijke politieke partij die waarschuwde voor het afglijden naar een mogelijke "boevennest à la Suriname" op de Antilliaanse eilanden.

Maar, nu we het eenmaal hebben over emotionaliteit wil ik Van de Camp toch wijzen op enkele feiten die hem mogelijk juist duidelijk zullen maken dat Antillianen geen monopolie hebben op emotionaliteit.

Het klinkt raar en mogelijk zelfs bizar dat in mijn optiek de autochtone, nuchtere Nederlander in veel gevallen heel wat emotioneler overkomt dan wij Caribische Nederlanders.

Hoe kan men anders verklaren dat, niet een keer maar bij herhaling, voetbalfans treinstellen en voetbalstadions vernielen om vervolgens al plunderend de binnenstad in te gaan. Spelen emoties hierbij soms geen rol?

Nog vers in het geheugen liggen de gebeurtenissen rond het CS te Amsterdam waar op Koninginnedag haast Genuese taferelen zich voordeden en tientallen onschuldige mensen door de ME werden neer geknuppeld. Ging dat toen puur zakelijk en zonder emoties?

Het is misschien lang geleden, maar hoe is het mogelijk dat men nuchter en zonder emoties rookbommen gooit naar de pas gekroonde vorstin? Bij ons in de Antillen gooit men met bloemen naar de Koningin.

Maar dan, het zijn slechts een paar ontspoorde autochtonen die deze emotionele (of soms niet?) toestanden veroorzaken. Misschien kunnen zij in de toekomst in "aparte" kampen worden onderge-

bracht om eens echt in te burgeren. Wat zou Van de Camp van dit idee vinden.
En tenslotte herinnert u zich nog de "on-emotionele" uitspraken van Bram Peper toen hij de Burgemeester van Rotterdam verbaal natrapte om hem vervolgens neer te sabelen?
Ja, heer Van de Camp, uw uitlatingen zijn ondoordacht en een tikkeltje racistisch.
Ik hou mijn hart vast om wat er allemaal omtrent Antillianen zal worden uitgekraamd tijdens de campagne voor de komende Tweede Kamerverkiezingen.
Gelukkig dat Pieters c.s. alert zijn.

Ronnie Martina

CARIBISCHE NEDERLANDERS EN INTEGRATIE

In het verleden werd Willemstad in reclamefolders voor toerisme aangeprezen als "a drop of Holland in the Caribbean Sea". Stadsgezichten als de Handelskade met zijn fraaie historische gevels illustreerden dit: onmiskenbaar Nederlandse architectuur en een even onmiskenbaar on-Nederlands kleurenpalet. Caribische Nederlanders zijn bekend en vertrouwd met vele Nederlandse cultuurelementen naast even zovele on-Nederlandse, een gegeven waarmee rekening dient te worden gehouden in de migratiesituatie naar Nederland. Degenen onder ons die in het (verre) verleden hier zijn gekomen werden aangesproken op de bindende elementen, de overeenkomsten. De laatste tijd is het steeds gebruikelijker geworden om nadruk te leggen op de verschillen, ook binnen onze eigen gelederen. In het werkdocument van de Wetenschappelijke Raad voor het Regeringsbeleid "Perspectief op integratie" van mei jl. heeft Dr. J. Dagevos van het SCP grootschalige databestanden geanalyseerd om de sociaal-culturele en structurele integratie van minderheidsgroeperingen te weten Turken, Marokkanen, Surinamers en Antillianen na te gaan. Dit rapport, dat hiernaast ook nagaat of deze vormen van integratie al dan niet los van elkaar kunnen staan, geeft voor Caribische Nederlanders interessante conclusies. Wat betreft de sociale integratie scoren deze het hoogst in vergelijking tot de andere minderheden te weten 4,0 op een schaal die 5,3 als hoogste waarde heeft. Ter vergelijking: Surinamers scoren 3,6; Turken 2,7; Marokkanen 2,5. Wat betreft verschillen binnen de groep geeft Dagevos de duidelijke tweedeling tussen de migranten van voor 1981: relatief goed opgeleid; gunstige arbeidspositie en goede sociale integratie, terwijl die van na 1981 in vele opzichten een andere categorie vormen, met veel lager opgeleiden, slechte beheersing van het Nederlands en duidelijk slechtere sociale integratie. In zijn conclusie stelt Dagevos "Typerend voor de Antillianen is de toegenomen heterogeniteit in posities, waar enerzijds de tweede generatie zeer succesvol is in het onderwijs en op de arbeidsmarkt en waar anderzijds Antillianen die in de afgelopen jaren naar Nederland zijn gekomen, een zeer ongunstige onderwijs- en arbeidsmarktpositie innemen" (p.178) Voor de kansarmen onder de Caribische Nederlanders zouden wij ons moeten afvragen in hoeverre wij mee moeten gaan met de stroom die de verschillen benadrukt tussen Caribische en Europese Nederlanders. Deze vraag is in het bijzonder relevant voor degenen die actief zijn binnen hulpverleningscircuits en zelforganisaties. Dat er verschillen bestaan behoeft geen verder betoog, het accentueren ervan is echter een geheel ander verhaal. Wij voeden hiermee namelijk de bronnen, die de aanwezigheid van onze kansarmen als ongewenst beschouwen. Biedt de benadering van de overeenkomsten tussen de Koninkrijksdelen niet een veel positiever en beter perspectief? Er is in ieder geval winst te behalen uit het gegeven dat er geen energie gestoken hoeft te worden in het klimmen uit het negatieve dal van verschillen. En energie is broodnodig om negatieve spiralen te doorbreken.

Een bekend kinderliedje in het Papiaments begint met: nos ta bai Ulanda den bapor frances. Hoewel franse schepen er niet aan te pas komen, gaan Caribische Nederlanders naar Nederland: er is niets nieuws onder de zon. Een geruisloze integratie in de Nederlandse samenleving ligt eerder in de lijn der verwachtingen dan het tegendeel.

M. Shadid-Moon Sammy

ALLOCHTONIE, HET VIRTUELE CONTINENT ONTSPROTEN AAN UTOPISTISCHE BREINEN VAN EUROPA

Na het bruisende enthousiasme waarmee de Nederlandse bevolking de evidente reïncarnatie van Evita Perron, MAXIMA heeft verwelkomd, past een overpeinzing die iets meer inhoudt dan maximale gelukzaligheid. Hoe komt het dat er in de commentaren van de "royal watchers" niet gerept is over de allochtone status van de aanstaande bruid van de kroonprins. Volgens de definitie voldoet Maxima geheel en al aan de criteria van de allochtoon. Immers niet één, maar beide ouders zijn geboren in een ander continent dan Europa.

Zou zij dan misschien niet "getint" genoeg zijn om zich te mogen kwalificeren als allochtoon?

Men zou het haast denken als men ziet met wat voor bête grijzend gezicht een televisiepresentator reageerde in het "Lagerhuis" op een welkomstgroet van een duidelijk herkenbare allochtone dame. Zouden de discreet onbewust (?) discriminerende dames en heren misschien door deze Argentijnse schone met een uitstraling als de Kilimanjaro lichtelijk in verlegenheid zijn gebracht nu hun een koekje van eigen deeg wordt gepresenteerd door de a.s. Koning? Of is het alom gebruikelijke principe wederom gehanteerd om iemand te "de-allochtoniseren" als zij over zoveel positief inhoudelijke aspecten beschikt, dat de opwaardering van het nationale gevoel van zelfvoldaanheid een afstandelijke beoordeling als allochtoon niet gedooft? Het Europees kampioenvoetbalelftal van 1988 en andere excellerende sportcoryfeeën van allochtone huize gingen haar immers reeds voor.

Allemaal vragen die wij ons in alle eerlijkheid mogen stellen, nu de eerste golf van enthousiasme enigszins tot normale proporties is teruggebracht. Wat voor zin heeft het om iemand tot een bepaalde virtuele bevolkingsgroep te bestempelen enkel omdat de wieg van een van zijn ouders buiten het Europese continent heeft gestaan.

Het woordenboek geeft als definitie van allochtoon: "wie van elders afkomstig is" en verwijst naar de tegenpool: autochtoon als "de oorspronkelijke bewoner". Wat voor zin heeft het om alle "van elders afkomstige bewoners" bijeen te vegen onder één noemer met het oogmerk om ze herkenbaar te maken, ondanks hun oorspronkelijk onderlinge verscheidenheid van cultuur, natuur, temperament, levensovertuiging, religie, etc. Wat heeft een Afrikaan (ook zo'n verzamelnaam) gemeen met een Indonesiër of een Antilliaan met pakweg een Argentijn.

Respect voor elkaars cultuur heeft veel meer effect dan een kunstmatige scheiding van geesten die in het verleden al meer dan eens heeft geleid tot een waardeoordeel over uber- en untermensen, met desastreuze uitwassen zoals die in het duizendjarige Derde Rijk zijn voorgekomen. Daarom deze ontboezeming in de titel, Allochtonie, het virtuele continent – waartoe ik schijn te behoren – en dat slechts ontsproten lijkt aan utopistische breinen van Nederlandse autochtonen(?)

Herbert de Windt (psychiater)

ZIJN ALLE RIJKSGENOTEN BURGERS VAN DE EUROPESE UNIE? (II)

Wie zijn burgers van de Europese Unie?

Nationaliteit

Artikel 8 van het Verdrag van de Europese Unie bepaalt, dat burger van de Unie is een ieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit. (Als alles volgens plan verloopt zal de Europese Unie door de komende uitbreiding bijna verdubbelen van 15 lidstaten nu naar 28 straks. Meer dan een half miljard mensen staan op de nominatie voor het burgerschap van de Unie). Verder wordt bepaald dat de burgers rechten genieten en onderworpen zijn aan plichten die bij het Unie-Verdrag zijn vastgesteld. Deze bepaling geeft aan dat de nationaliteit van de lidstaat bepalend is om te kunnen worden aangemerkt als burger van de Europese Unie.

Rijksgenoten bezitten de Nederlandse nationaliteit en zijn derhalve burgers van de Unie, maar het is de vraag of alle rijksgenoten van het koninkrijk (met name de Arubanen en Antillianen met hoofverblijf op Aruba en de Nederlandse Antillen) dezelfde rechten en plichten van de Unie hebben als Arubanen en Antillianen met hoofverblijf in Nederland. Alvorens op deze vraag in te gaan, is het belang eerst te weten wat de rechten en plichten zijn van de burgers van de Europese Unie. Helaas is het niet mogelijk in dit kort bestek een uitputtende uiteenzetting te geven van de rechten en plichten, maar ik zal mij beperken tot een aantal interessante gevallen.

Rechten en plichten

Het burgerschap van de Unie heeft betrekking op o.a.: het recht om zich vrijelijk op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en te vestigen; het bezitten van het actief en passief kiesrecht bij gemeenteraadsverkiezingen alsook bij verkiezingen voor het Europees Parlement in de lidstaat waar hij verblijft en waarvan hij géén onderdaan is; het genieten van diplomatieke en

consulaire bescherming op het grondgebied van derde landen waar er geen vertegenwoordiging (ambassade) is van de lidstaat waarvan hij onderdaan is, maar wel een vertegenwoordiging van een andere lidstaat waarvan hij geen onderdaan is aanwezig is; het recht van petitie bij het Europees Parlement en het klachtrecht bij de Europese ombudsman.

Naast rechten heeft de EU-burger eveneens plichten waaronder de verplichting als nationaal burger van een lidstaat belasting te betalen met inbegrip van die van de Unie. De harmonisatie van de belastingstelsels van de verschillende lidstaten is reeds in gang gezet en de invoering van Europese belastingen voor de EU-burger zal niet lang op zich laten wachten.

Uitsluiting

Met betrekking tot de toepassing van deze rechten en plichten voor burgers van de Unie op Arubanen en Antillianen woonachtig op Aruba en de Nederlandse Antillen, is het de vraag in hoeverre Arubanen en Antillianen overzee vrijelijk op het grondgebied van de lidstaten mogen reizen en verblijven. Deze vraag is actueel voor Antilliaanse jongeren die naar Nederland willen afreizen en hier te lande verblijven zonder enige voorwaarden. Het is duidelijk dat het recht voor de overzeese rijksgenoten om binnen de Europese Unie vrijelijk te mogen reizen en verblijven niet gelijk is aan dat van de rijksgenoten (Arubanen en Antillianen) die in Nederland reeds wonen.

In hoeverre mogen de op Aruba en de Nederlandse Antillen respectievelijk woonachtige Arubanen en Antillianen deelnemen aan een verkiezing voor de gemeenteraad van welk lidstaat dan ook of het Europees Parlement? De voorgaande vragen zijn te herleiden tot de betekenis van de termen "grond- en kiesgebied", opgenomen in de Europese regelgeving. Overal waar de Europese Unie het heeft over

“ grondgebied” zijn Aruba en de Antillen daarvan uitgesloten en dat geldt ook voor “ kiesgebied” .

Opgemelde vragen kunnen ontkennend worden beantwoord, gezien de wettelijke uitsluiting van Caribische Nederlanders, die ingezetenen zijn van het Caribische en niet van het Europese deel van het Koninkrijk.

Casus

Ter illustratie van het bovenstaande de volgende casuspositie.

Stel, een Arubaanse of Antilliaanse (Caribische Nederlandse) woonachtig respectievelijk op Aruba of de Antillen is met haar gezin op vakantie in Liechtenstein en heeft consulaire of diplomatieke hulp (bijv. bijstand bij sterfgeval of ernstig ongeval, slachtoffer van geweldsmisdrijf, arrestatie, verlies of diefstal van paspoort) nodig van de ambassade van het Koninkrijk. Het betreft hier een niet te onderschatten recht op diplomatieke bescherming. Ter plaatse is er geen Koninkrijksambassade gevestigd. Echter, er is wel een ambassade van een andere lidstaat van de Unie in Liechtenstein (bijv. Frankrijk). De vraag die dan rijst is: mag zij gelijk haar rijksgenoten (Caribische en Europese Nederlanders) woonachtig in Europa een beroep doen op consulaire of diplomatieke bescherming op grond

van het feit dat zij EU-burgeres is?

De aangezochte diplomatieke en/of consulaire vertegenwoordiging zal gevolg geven aan het verzoek om bescherming, indien wordt vastgesteld dat betrokkene door overlegging van haar paspoort de nationaliteit bezit van een lidstaat (i.c. Nederlandse). Echter, de plaats van afgifte van het Nederlandse paspoort en de woonplaats van betrokkene (grondgebied Aruba of Antillen) zal, ondanks de centralisatie van het paspoort vanaf

1 oktober a.s., zeker door de vreemde ambassade in het buitenland (Frankrijk) bij Buitenlandse Zaken in Den Haag worden nagetrokken. Een voordeeltje a prima vista zou kunnen zijn dat op de omslag van haar paspoort er in goudgele letters gedrukt staat “ Europese Gemeenschap” . Maar zou dat opschrift voldoende zijn om de consulaire en/of diplomatieke hulp die betrokkene ter plaatse nodig heeft (i.c. van de Franse ambassade in Liechtenstein), daadwerkelijk te krijgen? Het goudgele opschrift zal in casu niet baten.

(wordt vervolgd)

Robert van der Hansz

MEDEDELING

VERHUISREGELING ANTILLIANEN BINNENKORT VAN KRACHT

De Antilliaanse en Nederlandse overheid hebben gezamenlijk een project ontwikkeld ter facilitering van de terugkeer van Antillianen, die een baan op de Antillen hebben gevonden. Het Nederlandse aandeel in dit project bestaat uit een tijdelijke Verhuiskostenregeling voor maximaal drie jaar. Deze regeling zal naar verwachting rond 15 oktober in de Staatscourant worden gepubliceerd. De uitvoering zal door de Sociale Verzekeringsbank, kantoor Leiden worden verzorgd. Het Nederlands Migratie Instituut te Utrecht (NMI) is met de voorlichting belast. Nadere informatie over dit project en de verhuiskostenregeling volgen nog. Let dus op de publicaties in de media.

WERKBEZOEK OCAN-DELEGATIE AAN CURAÇAO EN ARUBA

Van 1 juli tot en met 13 juli 2001 heeft een delegatie van het OCaN-bestuur, bestaande uit Roy Pieters (voorzitter), Jacques Hermelijn (penningmeester/ oudrenbeleid), Artwell Cain (secretaris/jongerenbeleid), Geneviève Wientjes (onderwijs en inburgering) en Robert van der Hansz (juridische zaken) een werkbezoek gebracht aan Curaçao en Aruba. De delegatie werd begeleid door de directeur van OCaN, Irene Gumbs.

Evenals bij voorgaande bezoeken stond ook deze reis voornamelijk in het teken van ++ oriëntatie op de sociaal-maatschappelijke en sociaal-economische ontwikkelingen op Aruba en Curaçao, het onderhouden van bestaande contacten en het leggen van nieuwe. Tijdens het bezoek heeft de delegatie daartoe gesproken met een groot aantal politici, bestuurders en vertegenwoordigers van instellingen en organisaties. Centraal stonden de ontwikkelingen met betrekking tot onderwijs en migratie en de betekenis van de Wet BEU voor Caribische Nederlanders.

Het bezoek aan Aruba

De eerste dag van het werkbezoek voerde naar Aruba, aangezien Curaçao een officiële vrije dag had vanwege 'Dia di Himno i Bandera'. Als eerste bracht de delegatie een bezoek aan Cede Aruba, waar met mevrouw Booi en de heer Halley gesproken is over de verschillende projecten van Cede Aruba voor de diverse migrantengroepen op Aruba. Zo wordt met financiële hulp van de stichting Katholieke Noden begeleiders opgeleid en ingezet om landgenoten (Dominicanen, Venezolanen, Colombianen, Haitianen en Peruanen) te helpen volgens de Amerikaanse methodiek van 'teaching tolerance'. Er zijn ook projecten voor drop-outs en jonge moeders. De komende jaren wil Cede Aruba prioriteit geven aan familie en gezin en aan de verslavingsproblematiek. Verder is Cede

Irene Gumbs, directeur van OCaN, in gesprek met Lydia Emerencia en Charmaine Pappers van Priepeb.

Aruba bezig met plannen voor fondsvorming, aangezien ze tot 2010 gefinancierd worden door Nederland.

Bij de Sociale Verzekeringsbank (SVB) van Aruba wierp de heer Blume enig licht op de organisatie van de sociale verzekeringen op Aruba, waarbij vooral aandacht werd besteed aan de AOV-rechten (pen-

sioen) van Arubanen in Nederland. De bestaande afspraken met het GAK ter voorkoming van dubbele betalingen, opsporing van fraude en vaststelling van het recht op een Nederlandse arbeidsongeschiktheidsuitkering waren ook onderwerp van gesprek.

Onderwijs vormde een van de prioriteiten van de OCaN-dele-

De delegatie liet zich informeren door de directeur van de Arubaanse SVB, R. Blume.

gatie en dus werd een bezoek gebracht aan Priepeb (project voor onderwijsvernieuwing in het basisonderwijs) en Sha (onderwijsvernieuwing in het voortgezet onderwijs). Lydia Emerenciana en Charmine Prattel stonden de delegatie te woord en uit alles bleek de geëngageerdheid van de medewerkers van Priepeb om te komen tot de verwezenlijking van 'de nieuwe school' voor leerlingen van 4 tot 12 jaar. Het streven van het Priepeb is gericht op onderwijsvernieuwing vanuit de school, waarbij een top-down benadering zoveel mogelijk vermeden wordt en op vaststelling van nationale maatstaven inzake kwaliteit van het onderwijs, de resultaten en de kwaliteit van de schoolorganisatie. Het bezoek aan Aruba werd afgesloten met een gesprek

Op Aruba vond er een interessante gedachteswisseling plaats met Roy Mezas, directeur van AMTI.

met de heer Roy Mezas van Aruba Management Training Institute (AMTI), dat onder meer trainingen voor ambtenaren verzorgt in het kader van deugdelijkheid van Bestuur. Met de heer Mezas is onder andere van gedachten gewisseld over knelpunten die zich voordoen op het gebied van onderwijs (veel drop-outs

en onvoldoende aandacht voor persoonlijke ontwikkeling), arbeidsmarkt (weinig diversificatie, veel import; braindrain, zwak ontwikkeld MKB) en gezondheidszorg (grote commercialisering). Volgens de heer Mezas dienen de accenten te liggen op diversificatie, onderwijs, e-government en e-commerce.

De OCaN-delegatie werd ontvangen door Miguel Pourier, minister-president van de Nederlandse Antillen. V.l.n.r. Artwell Cain, Jacques Hermelijn, Miguel Pourier, Roy Pieters en Robert van der Hansz.

Het bezoek aan Curaçao

Het belangrijkste thema tijdens het gesprek met de Gouverneur van de Nederlandse Antillen, Jaime Saleh, was de Antilliaanse jongerenproblematiek in Nederland.

De delegatie kreeg van de heer Saleh te horen dat hij deze functie volgend jaar niet meer zal bekleden wegens het verstrijken van zijn tweede ambtstermijn als Gouverneur.

Ook tijdens het bezoek aan premier Miguel Pourier stond de problematiek van de Antilliaanse jongeren prominent op de agenda. Verder werd stilgestaan bij de economische problemen van de Antillen en bij die gelegenheid bracht de OCaN-delegatie onder meer naar voren dat Nederland veel meer aandacht moet gaan besteden aan de economische opbouw van de Nederlandse Antillen zodat de ontwikkelingshulp op

termijn kan worden afgebouwd.

Bij de Burgerlijke Stand gaf de heer Charles Do Rego een toelichting op de trend in de

De OCaN- delegatie in gesprek met Rudsel Martha, minister van Justitie van de Nederlandse Antillen.

migratie, die eerst een enorme groei te zien gaf maar zich sinds kort lijkt te stabiliseren. Vanaf maart 2001 valt een stijging te constateren in de paspoortaanvragen; op dagen is er zelfs sprake van het

dubbele aantal aanvragen. Ook kwam de uitwisseling van persoonsgegevens tussen Nederland en de Antillen ter sprake; deze uitwisseling zal later in het jaar via elektronische weg geschieden door koppeling van de PIVA-gebieden en de GBA (dit project is onlangs gerealiseerd - redactie).

Bij de Permanente Commissie voor Bevolkingsvraagstukken werd de delegatie ontvangen door Nelson Coffie en Yadira Hasselmeyer.

Er werd van gedachten gewisseld over een onderzoek dat de Commissie wil verrichten naar de situatie onder de Antillianen in Nederland. Vooralnog is er echter geen

politiek draagvlak voor. Ook wil de Commissie tezamen met de Raad voor het Ouderenbeleid een onderzoek uitvoeren naar de eenzaamheid onder Antilliaanse ouderen in Nederland.

De OCaN-delegatie in gesprek met Charles Do Rego, directeur Burgerlijke Stand, Bevolkingsregister en Verkiezingen.

Tijdens de bezoeken aan Fundashon pa Planifikashon di Idioma (FPI: onderwijs in het Papiaments) en Fundashon pa Inovashon di Enseñansa (FIDE: onderwijsvernieuwing) werd de delegatie uitgebreid geïnformeerd over de ontwikkelingen op onderwijsgebied. De heren Montesant en Bictorina gaven toelichting op het Funderend onderwijs (4-15 jaar) en op de wijze waarop de aansluiting van het Antilliaans onderwijs op het Nederlandse wordt vorm gegeven. Bij FIDE heeft de delegatie kennis kunnen nemen van het bestaande lesmateriaal in het Papiaments en ook zijn er afspraken gemaakt met dr. Ronnie Severing om samen te werken bij de organisatie van een conferentie OALT-Papiamentu begin 2002.

In het gesprek met de vertegenwoordigers van SVB Nederlandse Antillen zijn de afspraken die tussen de

Antillen en Nederland zijn gemaakt in het kader van de Wet BEU, aan de orde geweest. De heren Calmes (adjunct-directeur), Hato (PR-medewerker), Voges (pensioe-

Bij de SVB van Curaçao werd de OCaN-delegatie ontvangen door de heren E. Calmes, E. Voges en W. Hato.

nen) en Ellis (BVO) hebben benadrukt dat Antillianen die naar Nederland verhuizen hun recht op een Antilliaans pensioen blijven behouden en dat ze hun aanvraag moeten indienen zes maanden voor het

bereiken van de leeftijd van 60 jaar.

De ontvangst door drie commissies van de Staten van de Nederlandse Antillen leverde een zeer geanimeerde discussie op. Onderwerp van bespreking vormde onder meer de Antilliaanse jongeren in Nederland. Van gedachten werd gewisseld over het onderwerp om te streven naar de opbouw van onze economie, waarna de ontwikkelingshulp kan worden afgebouwd.

Tijdens het gesprek met Minister Martha van Justitie is gesproken over de voogdijregeling, de ontwikkelingsbrigade en Bon Futuro (gevangenis). Het gesprek ging ook over projecten als de conversie van

GOG in een Glen Mill School, een cadetschool voor 18 tot 24 jarigen en de herbouw van het schip Alphen en Negrita door 250 jongeren. Ook werd een bezoek gebracht aan het Gouver-

De OCaN-delegatie had een vruchtbaar onderhoud met de leden van drie commissies van de Staten van de Nederlandse Antillen, waaronder de commissie Jeugd en Onderwijs.

nements Opvoedingsgesticht (GOG) waar gesproken is met Magda Martina en Charette Pinedo, de interim-managers die de verzelfstandigingsoperatie moeten begeleiden. Het gesprek met de heer Percy

verstrekt vanaf augustus niet zomaar onderstand, maar voert een aantal projecten uit die gericht zijn op werkzoekenden en onderstandtrekkers. Zo zijn er leer-werkprojecten

de taak informatie te geven aan Antillianen die naar Nederland willen vertrekken. Het bezoek aan de Federatie Antilliaanse Jeugdzorg was zeer informatief.

Aan de hand van een aantal sheets gaven de heren Van de Hoeven en Timmermans een toelichting op de FAJ-structuur. De FAJ houdt zich voornamelijk bezig met het verwerking van financiën voor projecten, gericht op het welzijn van de jeugd en jongeren op de Antillen. Van der Hoeven gaf aan dat ruim 30 procent van de jongeren van de beroepsbevolking op Curaçao werkloos is.

De delegatie in gesprek met Liza Richards-Dindial, gezaghebber van het eilandgebied Curaçao.

Pinedo van Dienst Werk en Inkomen van Ban Barrio Bèk bleek erg vruchtbaar. De dienst

en projecten in het kader van armoedebestrijding. De zes wijkkantoren hebben tevens

De ontmoeting met gedeputeerde Tillie Pikerie was een bijzondere gelegenheid. Aan de orde kwamen de sociaal-economische positie van de Antillen en de bijdrage van de

De OCaN-delegatie werd ontvangen door gedeputeerde Tillie Pikerie.

huidige Antilliaanse regering om e-commerce te promoten als een van de pijlers van de economie.

Ook bij Pikerie is levendig gediscussieerd over het onderwerp om te streven naar de opbouw van de Antilliaanse economie, waarna de ontwikkelingshulp kan worden afgebouwd.

Bon Futuro is constant in de schijnwerpers, vooral in de Nederlandse media. Een bezoek aan deze gevangenis was dan een welkom onderdeel van onze reis.

Wij wilden van de mensen daar zelf horen hoe het daar

aan toe gaat. Tegelijkertijd was er ook de wens om de omstandigheden in de gevangenis van dichtbij te aanschouwen. Na een uitgebreide uitleg met kaarten, bouwtekening, enz. over het oude, het vernieuwde en het nieuwe gedeelte van de gevangenis, kreeg de delegatie een rondleiding door de gevangenis.

Uit gesprekken met het personeel werd duidelijk dat er veel onrust heerst onder het personeel over zijn toekomstige positie. Op dit ogenblik zijn de autoriteiten bezig met het opzetten van diverse cursussen en opleidingen voor de gevangenen, opdat deze dagelijks

iets te doen hebben en een vak kunnen leren voor later.

Tot slot, een bezoek werd gebracht aan de ambtenarenvakbond waar Nacho Ignacio de delegatie te woord stond. Hij gaf een beschouwing over de sociaal-economische ontwikkeling op de Antillen in het algemeen en over Curaçao in het bijzonder. Ook hier is het onderwerp om te streven naar de opbouw van de economie waarna de ontwikkelingshulp op termijn kan worden afgebouwd, besproken.

**Irene Gumbs en
Artwell Cain**

Redactie-adres:

OCaN
Laan van Meedervoort 145A
2517 AX Den Haag
E-mail: ocan.antillianen-arubanen@wxs.nl

Redactie:

Artwell Cain
Irene Gumbs
Robert van der Hansz
Jenny Pourier.

Abonnementen (gratis):

Tel. 070-380 33 01

Productie:

Bemaco BV, Den Haag

Eindredactie: Jacques Hermelijn

ISSN 1567-9179